

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14046/2022
07.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Зорана Хацића, председника већа, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јоксимовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Катарина Лазаревић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 535/2022 од 25.03.2022. године, у седници одржаној дана 07.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 535/2022 од 25.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2946/18 од 21.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари поднет од стране пуномоћника туженог ББ из ..., адвоката Катарине Лазаревић из ... . Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете исплати износ од 497.195,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2011. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, наложено је тужиоцу да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 535/2022 од 25.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П 2946/18 од 21.11.2019. године у другом ставу изреке и тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати износ од 497.195,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2016. године до коначне исплате, док је за већи износ камате за период од 01.06.2011. до 04.10.2016. године тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке исте пресуде и тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 185.232,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) Врховни суд је оценио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредбе парничног поступка пред другостепеним судом из члана 374. став 1. ЗПП на коју се у ревизији неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању странке су у мају 2011. године усмено уговориле и извршиле трампу путничких моторних возила, тако што је тужилац туженом предао моторно возило марке „BMW X5“ док је тужени тужиоцу предао путничка моторна возила марке „Volvo“ и „Audi“. На страни туженог била је обавеза да тужиоцу преда још једно возило марке „Nissan Terrano 2“. Тужени је тужиоцу предао и ово возило али је оно имало правне недостатке, тачније није било евидентирано на име туженог, па тужилац није могао да возило региструје на своје име. Након истека регистрације тог возила у септембру месецу 2011. године, тужилац је шлеп службом возило дотерао испред куће туженог. Тужени том приликом није био код куће, па му је тужилац касније предао кључеве, а тужени је обећао да ће платити цену за то возило. Цену за то возило тужени није платио због чега је против њега вођен кривични поступак али је ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело преваре. У кривичном поступку извршено је вештачење вредности возила, те је утврђено да је вредност возила на дан 15.05.2011. године износила 497.195,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, закључујући да тужени делимично није извршио своју уговорну обавезу из закљученог уговора о трампи јер није отклонио правне недостатке код једног возила, због чега је тужилац то возило вратио и на тај начин делимично раскинуо уговор у том делу, због чега има право на накнаду штете, али је ово његово право у смислу члана 376. Закона о облигационим односима застарело, будући да су странке у мају месецу 2011. године закључиле уговор о трампи покретних ствари, док је тужба поднета 04.10.2016. године, по протеклу рока од пет година.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, закључујући да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Наиме, код чињенице да је тужени задржао путничко возило које му је по основу трампе за сва три возила, тужилац вратио због неотклоњеног правног недостатка, дошло је до стицања без основа туженог за вредност овог враћеног, трећег дугованог возила.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешло на било који начин имовину неког другог лица, а тај прелаз нема своју основу у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнуте користи. Ставом 2. прописано је да обавеза враћања, односно накнада вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Имајући у виду околност да тужени није отклонио правне недостатке на возилу, већ га је задржао, у обавези је да тужиоцу исплати вредност тог возила, стеченог без основа, које потраживање према општем року застарелости из члана 371. Закона о облигационим односима од 10 година, није застарело.

Неосновани су наводи ревизије да у конкретном случају не постоји обавеза враћања било каквог возила, због чега нема места било каквој штети односно стицању без основа од стране туженог, будући да је правилно другостепени суд закључио да тужени није испунио у потпуности своју обавезу из уговора о трампи јер тужиоцу није предао треће возило без правних недостатака, на који начин је дошло до стицања без основа туженог, а на штету тужиоца, због чега ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Тужени са ревизијом није успео, због чега је одбијен његов захтев за накнаду трошкова поступка по ревизији у смислу члана 165. став 1. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Зоран Хаџић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**